

Štev. 28.

V Ljubljani, v sredo 11. julija 1917.

Leto IV.

Iz bitke ob Aisni in Champagni: Angleži in Francozi napenjajo vse sile, da bi prebili nemško fronto, ki se je pač umaknila, a ne zlomila. Izgube so na obeh straneh velike.

Humoreske in satire.

I.

Vladimir Azov:

Stavka Zofije Ivanovne.

(Dalje.)

8.) Zavežete se, da preskrbite zame ter za mojo mater, svojo taščo, ložo na opereto v predprodaji.

9.) Zavežete se, da brez odlašanja opustite navado požvižgavati, kadar govo-

dobe, ko sem dospel z univerze, nisem šel niti enkrat peš . . . Ali pretrgati zveze z Zaporoškim? Moj vrstnik je! In ta nesmisel, da me on kvari! — No, vse sem ji razložil, toda ničesar noče slišati in ničesar noče uvideti. „Ali“ — mi pravi — „pritrđite vsem pogojem, ali pa takoj začnem štrajkati.“ Bil sem celo tako nepreviden, da sem se ji posmehoval: „No, le štrajkajte!“ sem ji dejal; „to bo zelo zabavno.“ — „Ah, tako!“ ona na to. „Pa dobro.“

„No, in —?“

klenjene, da tudi čevlji in seveda takisto kožuh in kučma. Tako sedim doma v nočni sukni in v copatah. Kuharico je odslovila, petelinca od samovara je zaklenila s ključavnico. Nimam niti cigarete, ne tobaka, ne denarja. Glavnika nimam, da bi si lase počesal, mila nimam, da bi se umil, niti brisače ni. Vse je zaklenjeno.“

„Ali kaj ješ?“

„Iz gostilne mi prinašajo neko godljo, a žlice, vilic, noža ni. In tako jem kakor pujssek.“

„In kaj otroci?“

„Otroke je odpravila k svoji materi.“

„In sama?“

„Sama je tukaj. Zaklenila se je v spalnico in ne gre nikamor; pogajam se z njo iz jedilnice skozi ključavnico.“

„Moral boš odnehati.“

„Saj sem odnehal že skoraj v vsem, le glede cigar ne odneham in potem glede tega, da bi ne smel hoditi po obedu spat. Toda ona me noče niti poslušati. „Ali vse,“ mi pravi, „ali nič!“

Ivan Ivanič je odtrgal košček časopisa, ga zvil v škrnicelj in nasul vanj nekaj mahork* iz vrečice, ki jo je potegnil izpod blazine na divanu.

„Takole pušim mahorko. Dobil sem jo od hišnika s posredovanjem Mašinim.“

„Ne razumem,“ sem dejal. „Kaj me nisi mogel obvestiti po telefonu? Prinesel bi ti bil tobaka in končno tudi denarja.“

Prezerala mi je vse žice — telefon ne zvoni. Stavka je popolna. Na vse je mislila že vnaprej.“

„Pa vlomi v omaro za obleko in pojdi, kamor hočeš!“

„A kako naj pridem do omare? Omara stoji v spalnici, in tam sedi ona. Duri so na ključ in zataknjen je še zapah.“

„Hm in kaj uživa ona sama?“

„Tam ima kuhalnik na petrolej in zalogo raznovrstnih konserv. Prav danes mi je naznanila, da ima zalogo živil za dva meseca, a ob ekonomičnem varčevanju da bo zadoščala tudi za štiri mesece.“

„Čuješ, ali vsaj listek bi mi lahko poslal po Maši!“

„Ne šla bi. Strašno je sterorizirana!“

„Potem nimaš nobenega izhoda, Ivan Ivanič. Moraš se podati.“

*) Najcenejši tobak.

Op. prev.

Nemško letalstvo. Dvorana nemškega letalstva na angleško-francoski fronti, kjer se izvršujejo fotografske slike o sovražnih pozicijah, povzete iz nemških letal v svrhu generalnega štaba.

riva z vami jaz ter moja mati — vaša tašča — ter prenehate zmigavati z rameni ter se idiotski smejati.

10.) Zavežete se, da brez odlašanja pretrgate znanje s svojim prijateljem Nikolajem Petrovičem Zaporoškim, ki itak vpliva na vas najškodljiveje in najslabše.

11.) Zavežete se, da boste skrbno ravnali s svojimi oblekami ter da boste nosili sakovo obleko najmanj leto dni, salonsko obleko najmanj dve leti.

12.) Zavežete se, da ne boste pri obedu delali nobenih grimas, da boste brez opazk jedli to, kar se vam predloži, in da ne boste delali nikakršnih kritičnih opomb glede menija, niti glede okusnosti predlaganih vam jedil.

13.) Zavežete se, da poskrbite za to, da vam nihče več ne zamenja vaših galoš.

14.) Zavežete se končno, da v nobenem slučaju ne boste kritikovali svojih gospodinjstkih odredb.

15.) V slučaju, da ne pritrđite, četudi le eni sami zgoraj navedenih svojih zahtev, pretrgam nemudoma izpolnjevanje svojih dolžnosti kot žena, mati in gospodinja ter začnem stavkati.

Zofija Ivanovna Pererepenkova.“

Ivan Ivanič je zaključil svoje branje ter se vprašujoče zazrl vame.

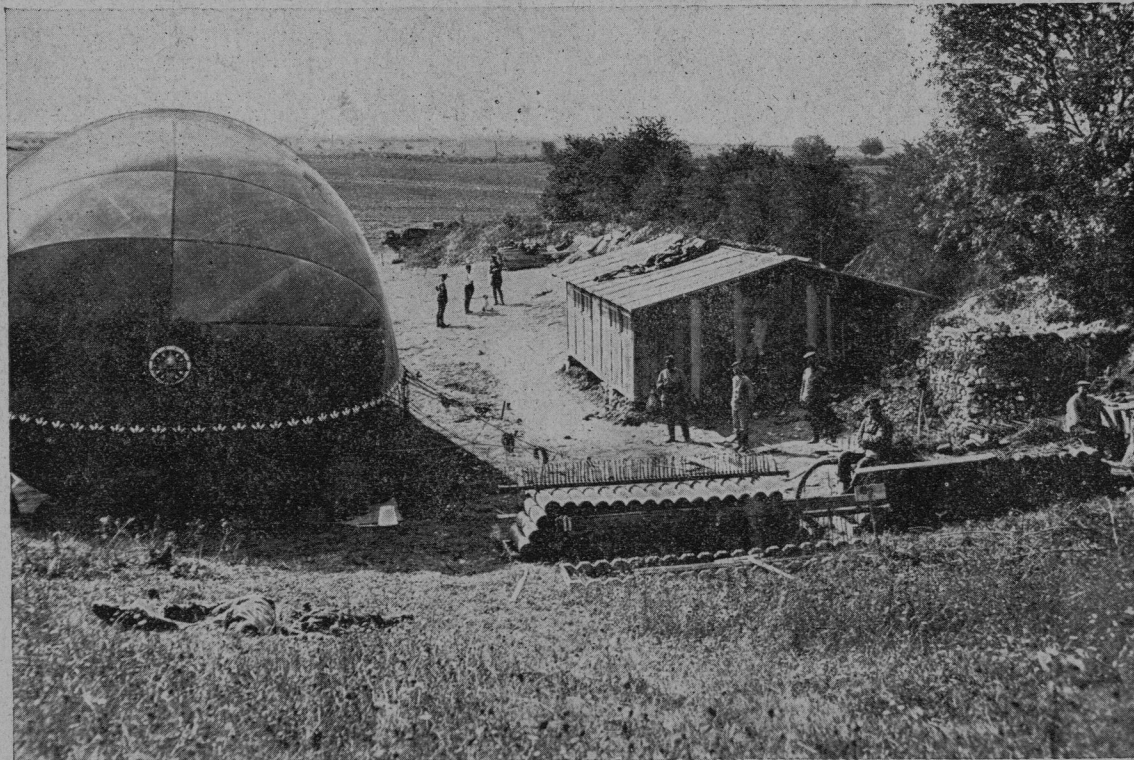
„No, in kako si se vedel ti?“ sem ga vprašal.

„Šel sem se k nji pogajat. A kakor kamen. Ničesar noče slišati. No, sodi sam, kako pa se morem zadovoljiti le s tremi smodkami na dan? Ali s pogojem, da ne bom več spal po obedu? Deset let že spim po obedu in pušim šest do sedem cigar na dan. Ali, n. pr., da hodim v pisarno peš! To je čisto nemožno. Morda že od tiste

„No, začela je resnično stavkati.“

„In v čem se izraža njena stavka?“

„Hm, izraža se v tem, da že tretji dan ne živim, nego le še živetarim . . . Prvi njen čin je bil, da je s ključem zaklenila vse omare, predale, kovčge — skratka vse, celo predalnik moje lastne pisalne mize. Lahko si predstavljajš — niti čaše ni v domu, vse je pod ključem. Vodo pijem iz pešice na vodovodu. Vse moje obleke so za-

Pristanišče nemškega privezanega zrakoplova na francoski fronti.

„Da, načeloma sem se za kapitulacijo že odločil. Ničesar ne opravim — duh časa je že takšen — povsod sam štrajk. Samo to spanje po obedu si hočem še pogoditi. Saj mora tudi ona v čem odnehati! Tudi zanjo ni nikak med, če mora sedeti tam zaprta s svojo petrolejko.“

„O, Mona, pojdite, pojdite!“ je prosila Doatie solznih oči. „Ubožec, ubožec! Kako mi je žal, da sem tako nepriazna ž njim.“

„Geoffrey, ali me hočeš spremiti?“ je vprašala Mona.

„Da, samo hiti, ljubica! Ako misliš, da moreš prenesti še to, potem ne smeva iz

sta prispela Mona in Geoffrey do gozdarske hiše, kjer jima je stopil doktor Blank nasproti.

„Kako dobri, kako nepopisno dobri ste, da prihajate, je dejal mali mož in je stisnil obema roki. „In tako hitro brez vsakega odlaganja. Revez vas vedno kliče, gospa Geoffrejeva. To je jako žalosten slučaj. Nikogar nima okoli sebe, ki bi ga poznal ali rad imel. Pojdite k njemu!“

„Ali ni nikakega upanja več?“ je vprašal Geoffrey resno.

„Ne, nikakega! Notranja izkrvavitev. V par urah bo vse pri kraju. Sam vé to, ubožec.“

„Ali ni prav nič več mogoče storiti zanj?“ je vprašala Mona s prosečim pogledom.

„Ljuba gospa, kar sem mogel storiti, sem storil,“ je odgovoril mali doktor in je očetovsko prijazno gladil njeno roko. „Toda poslušajte me sedaj. Prišli ste gotovo s plemenitim namenom, da umirajočemu lajšate zadnje ure. Zato vas prosim, da ste pri njem tihi in mirni. Duševno razburjenje bi mu škodovalo in če ste vznemirjeni, bi bilo končno morda bolje . . .“

„Ne bom vznemirjena,“ je odgovorila Mona, a se je nalahno tresla.

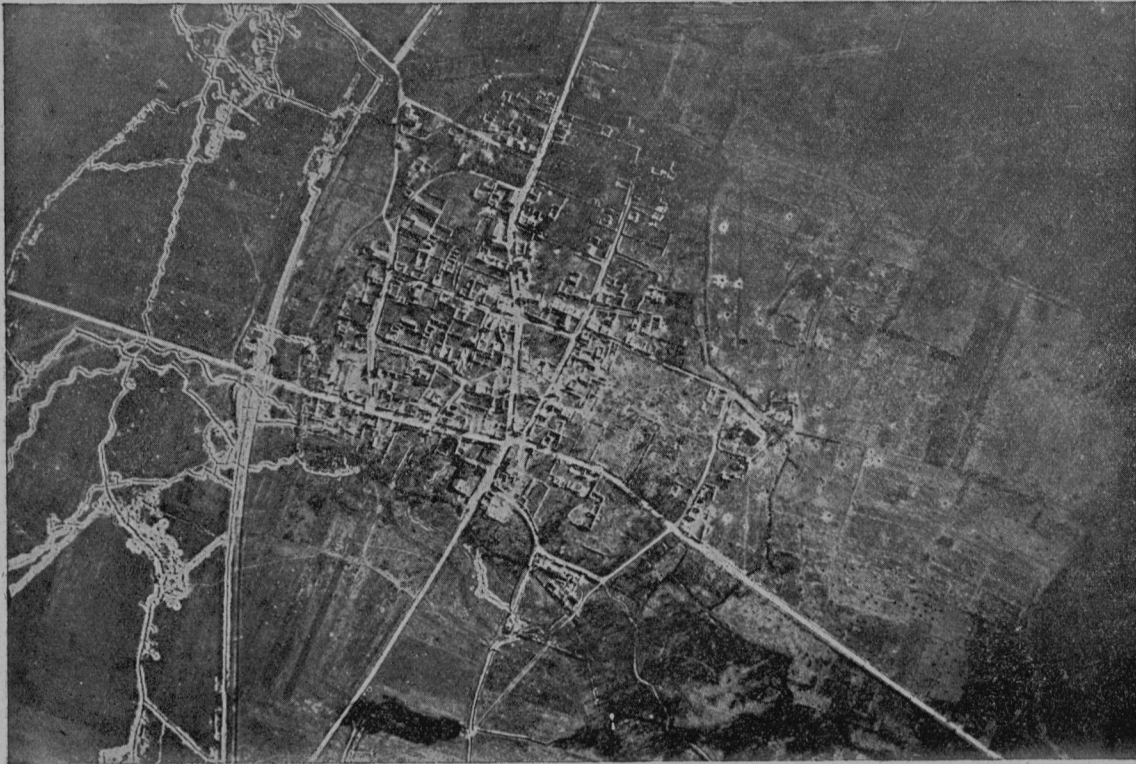
Geoffrey je opazil to.

„Če je preveč zate ljubica, pa povej,“ je šepetal. „Ali naj grem morda s teboj?“

„Najbolje je, da gre vaša gospa sama k njemu,“ je pripomnil doktor Blank. „Preveč bi ga razburilo, če bi govoril še z vami, in, oprostite mi moje besede, po tem, kar mi je povedal, so se vršili med vama burni prizori.“

„Da, res,“ je priznal Geoffrey. „Od vsega srca želim, da bi bilo drugače. Sedaj mi je nepopisno žal.“

„Celo najboljši med nami store včasih stvari, ki se jih potem kesajo,“ je tolažil zdravnik. „Kdo izmed nas je brez napak? Toda okolnosti vas oprostčajo, in smrt poravna vsak prepir. Ubogi mladenič bo kmalu dajal poslednji odgovor.“

Fotografična slika vasi Prunay v Flandriji iz nemškega letala.

V tem so se razlegnili zvoki chopinovskega valčka.

„Kaj je to?“

„Ona! Tudi pianino je zavlekla v spalnico.“

„Udaj se Ivan Ivanič!“ sem rekel odločno. „Rajši se kasneje po malem vračaj zopet k svojemu.“

Odšel sem podvečer, pustil Ivan Ivaniču pet rubljev in se napil namesto čaja vode iz dlani. Včeraj sem mu poslal pismo, zabojček smodk, mila, glavnik in nekaj škatljic mesnih konserv. Postrešček pa mi je prinesel stvari nazaj ter povedal, da jih služkinja ni sprejela, in na moje pismo mi je Ivan Ivanič poslal sledeči odgovor:

„Stvar se obrača na bolje. Vrše se že končna pogajanja med nama. Izgovoril sem si že četrto smodko, četrto ure spanja po obedu in vint do sto. Izbiti hočem še vsaj izvoščka za pot iz pisarne. Zgodilo se je namreč, da se ji je petrolejka pokazila in tudi konserve so ji začele smrdeti. Mislim, da že začenja stradati. — Tvoj Ivan.“

Davi me je zbudilo zvonjenje telefonovo. Ivan Ivanič me je klical.

„Stavka je končana,“ je zakričal, ko sem položil slušalko k ušesu. Včerajšnji pogoji sprejeti, danes podpisujemo dogovor v prisotnosti tašče, in potem je pojedina. Pridi! . . .“

Nisem šel tja.

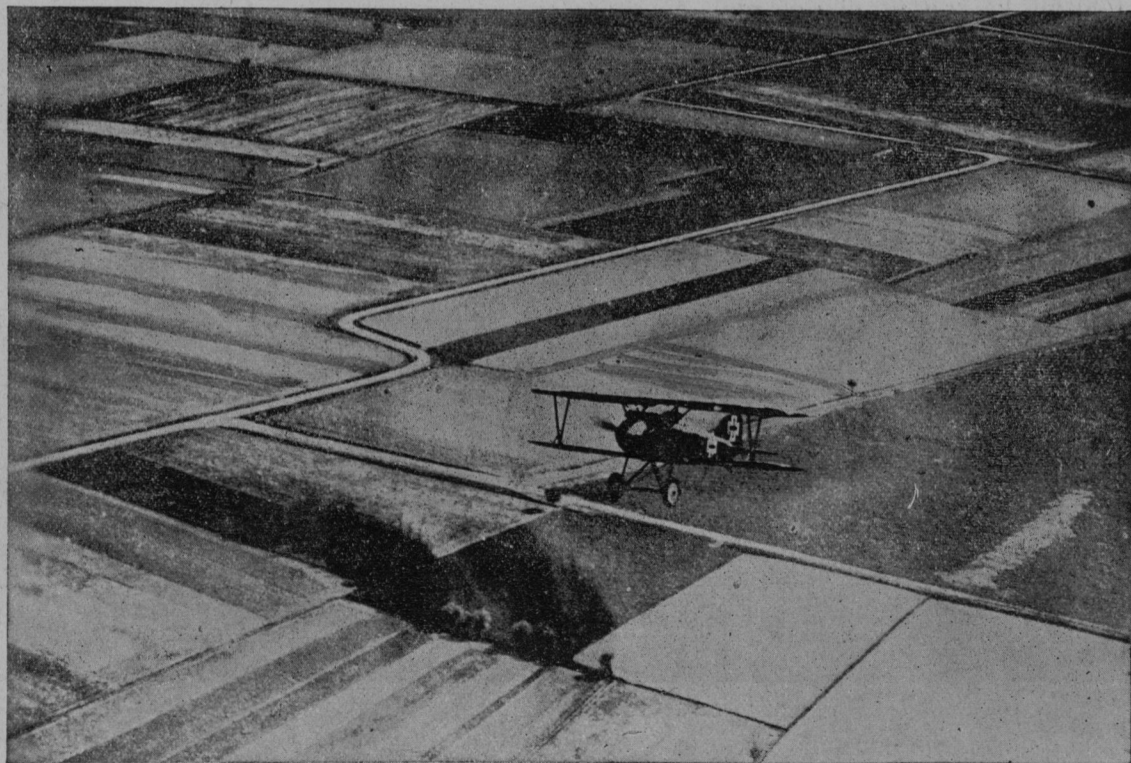
Snaha.

Roman. Angleško spisala Mrs. Hungersdorf.
(Dalje.)

„Ubogi človek kliče neprestano po vas, Mona,“ je dejal. „Sami odločite, ali greste k njemu ali ne. Tvoje mnenje je seveda tudi merodajno, Geoffrey. Jaz mislim, da mu mora izpolniti to željo.“

gubljeni časa. V takem slučaju so celo minute dragocene.“

Hiteli so na vso moč. Eden jej je oblekel plašč, drugi je prinesel mehko kožuho-vinasto čepico, ki jo je bila šele pred kratkim odložila. Vse veselje se je v hipu izpremenilo v žalost.

Dvigajoče se letalo, fotografirano iz letala, ki leta vltje nad njim.

Preden je stopila Mona iz hiše, je prihitel Nicholas za njo s čašo vina in jo je prisilil, da je pila. Potem je šla z Geoffreyem proti gozdarski hiši k možu, ki so se ga vsi bali in ki je ležal sedaj v objemu smrti . . .

Večer se je že spuščal na zemljo, ko

Stopili so v hišo in se ustavili v mali veži.

„Stopite tja notri, gospa Geoffrejeva,“ je dejal doktor Blank ter pokazal na desna vrata. „Pripravil sem ga na vaš prihod. Jaz ostanem tukaj za slučaj, da bi me potrebovali. Ampak dosti več ne morem storiti zanj, kot sem že storil.“

„Ti ostaneš vendar tudi v moji bližini, Geoffrey?“ je vprašala Mona s tresočim glasom.

„Da, da, obetam vam to jaz namesto njega,“ je odgovoril zdravnik. „Povedati imam nekaj vašemu soprogu, kar storim najbolje takoj.“

„Oh zakaj sem vam dala pištolo!“ Še vedno jo je mučila misel, da je ona kriva njegove smrti. „Ko bi ne bila storila tega, bi bili sedajle zdravi in čili.“

„Da a tudi nesrečen! To ste pozabili pristaviti. Najbolje je tako. Zaradi mene se ne smete vznemirjati. Zakaj bi mi ne vrnili

pred posteljo na kolena. „Ali vas boli?“ je vprašala tiho in sočutno. „Ali zelo trpite?“

„Prav nič ne trpim . . . nič me ne boli. Srečen sem,“ je odgovoril z lahkim usmevom in blestečimi očmi.

Obraz mu je porumenel, kar je bilo še strašnejše kot prejšnja bledota. In dasi se je junaško prizadeval, vendar ni mogel zadušiti boleznega ječanja.

Mona se je silno prestrašila. Skočila je pokonci ter hotela steči k vratom, da pokliče pomoč, toda pomigal jej je, naj ne stori tega.

„Saj ni nič. Takoj bo zopet minilo,“ je dahnil. „Dajte mi malo konjaka in pomagajte mi, da opeharim smrt še za nekaj trenutkov za njen plen, ako je to mogoče.“

Na bližnji mizi je stala steklenica. S tresočo roko je vlila tekočino v čašico, ki mu jo je položila na suhe ustnice.

Rumenkasta bledota je izginila in zopet je mogel govoriti.

„Ne kličite nikogar na pomoč,“ je šepetal proseče. „Saj mi itak ne more nihče pomagati . . . Ostanite pri meni . . . ne ostavite me . . . Obljubite mi, da ostanete pri meni do konca.“

„Obetam vam.“

„Mnogo zahtevam, vem; toda tako žalostno je, ako nima človek na svoji smrtni postelji nikogar, ki bi nekoliko žaloval.“

„Kje se je zgodilo?“ je vprašala Mona, medtem ko so jej solze še vedno polzele preko lic.

„Sam ne vem, kje. Hodil sem brez cilja po gozdu, potem ko sem vas ostavil, in sem mislil na vas. Tedaj sem se spodtaknil ob nekaj — ljudje pravijo da je bila drevesna korenina — zaslišal sem pok in začutil hudo bolečino . . . To je bilo vse. Druzega ne vem ničesar. Par minut pozneje me je našel gozdar in me dal prenesti sem.“

„Preveč govorite,“ je rekla Mona skrbče.

„Pustite me, naj govorim, dokler morem. Kmalu me ne boste več slišali . . . ko bo rastle trava preko mene,“ je odgovoril in

Nemški top 21 cm na angleški fronti v Flandriji v hipu strela.

Mona je odprla vrata in pristopila k smrtni postelji Pavla Rodneya.

XXV.

Na nizki postelji je ležal Avstralec, oči vprte v vrata. Smrtno srage so polzele po njegovem čelu.

Vnanje ni bil izpremenjen. Videti ni bilo nikake krvi in nikakih ran. A vendar se je v zadnji uri postaral za deset let. Njegove oči so kazale napeto pričakovanje in hrepenenje, ki je mejilo skoraj na obup.

Ko se mu je v večernem mraku približala Mona, ki je bila skoraj prav tako blede, kakor on, se je obupni izraz njegovega obraza mahoma umaknil neizrekljivo srečnemu in mirnemu.

Zanjo je bil to pretresljiv trenotek. Še nikdar ni gledala smrti iz obličja v obličje. Razun tega je videla tega moža še pred eno uro tako krepkega in zdravega kakor je ona sama — sedaj pa se bori s smrtjo . . .

„Prišli ste,“ je izpregovoril ter se globoko oddahnil. Vedel sem, da pridete . . . čutil sem . . . pa sem se vendarle bal . . . O, kolika tolažba, da vas vidim še enkrat!“

Mona je poizkušala kaj reči, kaj prijaznega, sočutnega. Odprla je usta, toda nikakega glasu ni bilo preko njih. Strašna bližina smrti jo je popolnoma prevzela.

„Nikar se ne trudite s tolažečimi frazami,“ je dejal Rodney, ki je opazil njeno obotavljanje; govoril je hitro in trudoma. „Vem, da moram umreti; tega ni mogoče izpremeniti. Toda smrt vas je zopet privedla k meni, zato ne tožim.“

„Ali da vas takega spet vidim . . .“ je začela Mona. Vsa zlomljena od žalosti in duševne razburjenosti si je zakrila obraz z rokami in je zajokala.

„Mona! Ali jokate za menoj?“ je vprašal Pavel Rodney začuden. „Nikari! Vaše solze me bole bolj kot rana, ki je povzročila mojo smrt.“

moje lastnine in zakaj bi ne umrl od orožja, ki sem se ga drznil nameriti na vas? To je samo pravično povračilo.“

Govoril je tiho in pri zadnjih besedah je pobledele še bolj.

„Vesel sem, da umrjem,“ je nadaljeval potem še tišje. Zato se zaradi mene nič ne

Angleški oklopni avtomobil, ki je obtičal v zakopih blizu Yperna, obstreljen od nemških granat.

žalostite in ne pretakajte solz za menoj! Ali se še spominjate, kako sem vam pravil v gozdu, da se moje življenje konča tam, kjer se življenje drugih šele začneja? Takrat nisem slutil, kako resnične so moje besede.“

„Strašno . . . strašno je to!“ je kliknila Mona s pridušenim glasom in se zgrudila

potem je nadaljeval: „Ni bilo treba delati toliko krika in vika zaradi testamenta, kaj ne? Sedaj je vse zopet, kakor je bilo prej, in nihče ne more Nicholasu vzkratiti pravice do naslova. Želel bi, da sva si bila boljša prijatelja . . . on je bil vsaj uljuden do mene. Ali moje srce je bilo polno sovraštva

do te familije. Že od moje zibeli so me učili bati se jih in sovražiti kot svoje najhujše sovražnike. Kje me bodo pokopali?" je mahoma pristavil po kratkem premoru. „Ali mislite, da me polože v rodbinsko grobnico?“

Videti je bilo, da ga ta misel resno vznemirja. (Dalje prih.)

Dr. V. Zober:

Doživljaji Antona Zidarja.

Doba, kakor je sedanja, je ugodna romantičnim doživljajem. V štiridesetih letih miru, ki smo jih uživali, — saj sami nismo vedeli, kako dobro se nam godi — smo radi črpali romantičnega osveženja iz prigodb. Dečke je zabaval Karl May s svojimi junaškimi čini, pozneje so se se nam omilili

Immelmanna, ali onega stotnika, ki je branil fort Vaux, ali Turudije, ali Mlakarja itd. ni treba drugega, nego da jih imenuješ, pa se že spomnimo naravnost romantično junaških činov, ki jih vrše ali so jih vršili ti junaki z glavno lastnostjo vseh takih činov: — da se njim samim zdi, da ni nič posebnega, nič izrednega, in da izvedo le še iz listov, da je izvršenje njihove dolžnosti bilo posebnost svoje vrste in odličen čin. Opisi vožnje „Ayeshe“ iz Avstralije v Rdeče morje, ali vrnitve nekega nemškega vojvode, ki je med vožnjo nakladal premog in bil za težaka, pa se čitajo, kakor originalna snov romantične literature, samo s to razliko, da so te prigodbe istinite, pa naj jih opisujejo nemški, ruski, francoski ali angleški, laški ali naši možje. In umevno je tudi, da cveto te prigodbe najbolj tam, kjer je — v gotovem

Tako mi danes pripeljejo tudi moža, ki je vzbudil prvi hip moje največje zanimanje. Vstopil je v civilu s širokim klobukom na glavi, ki ga ni snel. In vendar to ni izgledalo neolikano, marveč povsem drugače, kakor če pride navaden gorjanec, ki tudi ne sname svojega pokrivala. Njegov klobuk je sploh tujec v Jeruzalemu, mislim v majhnem spodnještajerskem mestecu. Bil je velik, senčnat, komoden, a iz najboljšega blaga, fin klobuk. In bil je samozavestno poveznjen na glavo. Izpod okrajnika pa je zrlo v me dvoje jasnih oči, ki sta zrla nekoliko radevedno, nekoliko ironično, pa tudi ravnodušno in nekako tako, kakor da je lastniku klobuka nekoliko dolgčas.

Četovodja mi javi „Amerikanca“ in se drži pri tem poslu sila važno, došlec pa se postavi blizu peči, kakor da ga vse skupaj nič ne briga.

Veliki delavski in vojaški svet v Petrogradu v dvorani ruske dume. Ta zbor šteje okoli 3000 članov ter je proglasil, da se mora skleniti mir brez aneksij in kontribucij, odobril ukrepe sedanje vlade ter se izrekel za razpust dume, čemer vlada ni ugodila.

vitezi Sienkjeviča in končno je toliko in toliko suhopare gospode požiralo s slastjo Conan Doyleve detektivske romane, v knjigi in filmu, ter prigodbe, potovanj po vseh mogočih delih sveta.

Po svetovni vojni bo dokaj pripovedovanja, tem boljšega, čimbolj se bodo dogodki oddaljevali od nas. Saj se že sedaj tvori legenda okrog vsega, kar se je godilo leta 1914 in 1915. Da bo dovolj snovi za generacijo, ne dvomim, da bo največ izmišljenega je naravno.

Moderni človek se v svojem dnu ne razlikuje mnogo od otroka ali priprostega sina narode, ki zmaga nasprotnika, pa se usti, da jih je pobil deset; za teden dni je iz dvoboja nastala bitka, v kateri je junak pobijal tisočere množice z oslovo čeljustjo.

Ni pa tudi dvoma, da je mnogo prigodb in dogodkov istinitih. Imenom Richthofna,

potem besede — preračunanja, kjer je vse odvisno od podjetnosti, hladnokrvnosti in poguma posameznika.

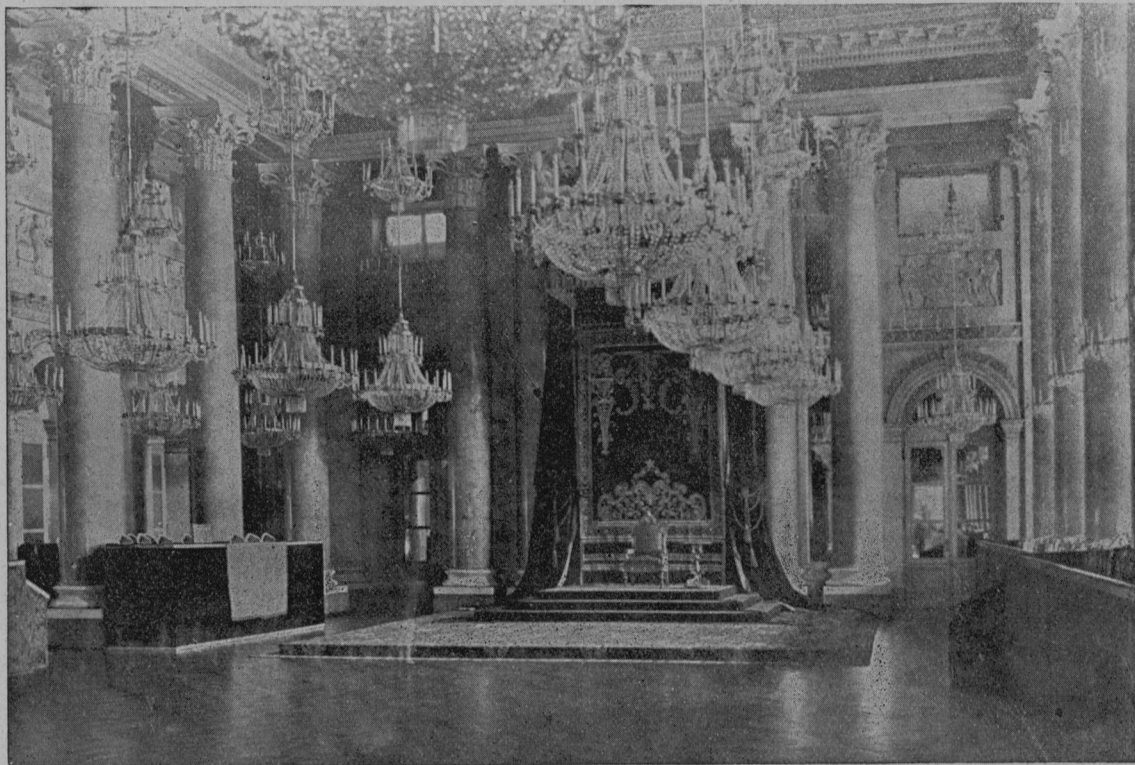
Slovenci imamo dokaj svojih duš v širokem svetu. So li to mrtve duše za naš narod; ali pa ga utegnejo posvežiti, o tem bo odločila usoda in bodočnost. Vsekakor pa sem prepričan, da so naši najboljši možje, naše najpodjetnejše sile šle preko „velike mlake“, da si dobe novo domovino, ki jim daje dela in jela, ker doma niso imeli ne tega ne onega. In . . . slučaj ali nagnenje nanese tudi, da postane tak naš človek tudi prigodnik, avanturist, čim pride v pravo ozračje.

Začetkom februarja 1917 sem sedel v pisarni barake . . . nadomestne stotnije . . . pehotnega polka, kjer sem opravljal službo nekakega stotniškega justičnega ministra. Zaslíševal sem navadno razne večje ali manjše „hudodelce“.

Motrim ga.

Obraz je gladko obrit, nos in brada izrazito izrasla, ustni še mehki, naivni. Dečko mora biti star dvajset let, a visok je, krepek, širokopleč; roki št. 9¹/₂, žuljavi, vse drugo pa tip-top. Obleka, ki jo nosi, je iz najboljšega česanega vlakna, in bi stala pred vojno pri nas 120 K ali čez, kravata, kakršne v miru niso nosili niti najfinejši ljubljanski elegani, — in isto velja za čevlje, ki so bili vredni, da bi vzbujali pozornost na nogah kakšnega bankirja, ne pa tega čudnega novinca, ki bi ga imel zaslišati.

Ogovorim ga s „How do you do?“ To je menda edina angleška fraza, ki sem je zmožen, razen „Thank you“ in „Please“. Da bi tega ne bil izpregovoril! „Amerikanca“ je kar prešinilo, oživel je, oči so mu zažarele, obrnil se je s polnim obrazom k meni in me obsul s ploho angleških besed, ki jih je

Velika obredna dvorana na dunajskem dvoru, v kateri je cesar Karel sprejel 31. maja t. l. državni zbor in gosposko zbornico.

spremljal z živahnimi kretnjami in še živahnejšo premembo izraza v obrazu. Žal, da ga nisem razumel prav nič, marveč ga lepo po slovensko vprašal, naj mi po naše pove še enkrat to le, kar je povedal baš sedaj po angleški, a s tako prav nič flegmatičnim temperamentom.

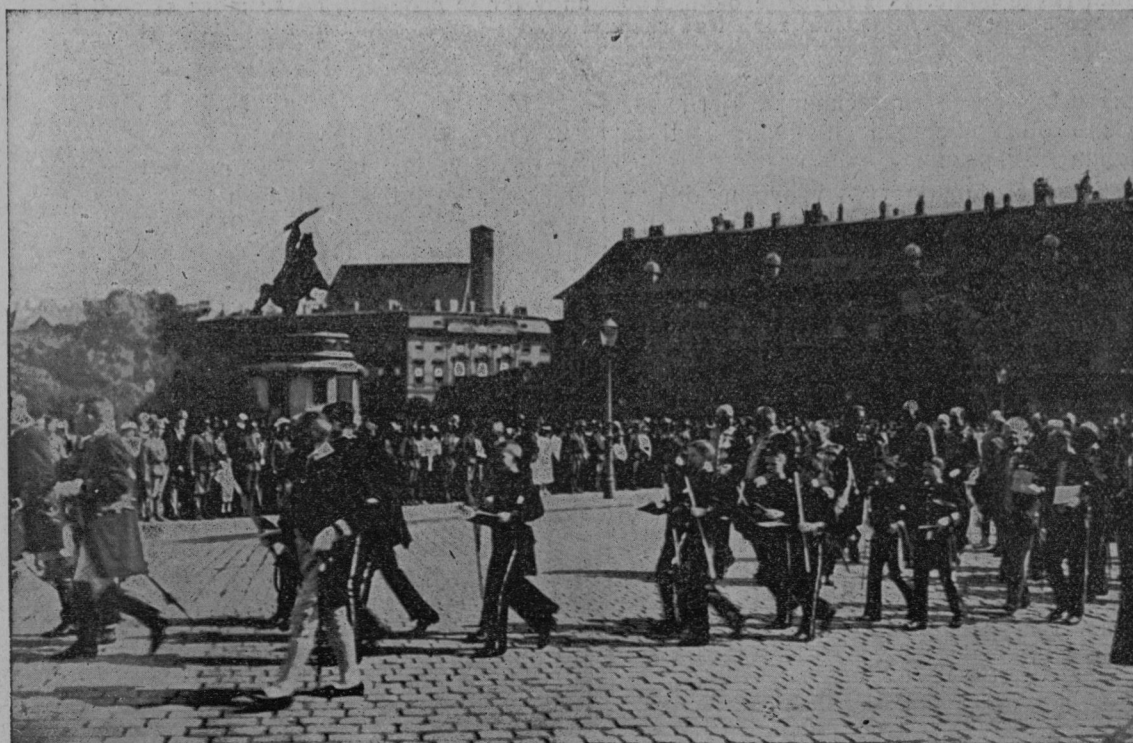
Sledilo je dolgo izpraševanje in presekovanje, lov za besedami in datumi. Hotel sem ga ujeti, da bi se zapletel v protislovja. Toda zaman, dnevi in dogodki so ostali v istem vrstnem redu, če sem ga izpraševal kadarkoli in ga lovil s pomočjo stenograma.

Čas je, da pustim govoriti „Amerikanca“ samega:

Ime mi je Anton Zidar, rojen sem v Vodrežah h. št. 1 pri Št. Vidu (Grobelno), kjer stanuje še moj oče; pristojen sem na Grobelno, politični okraj Celje, in imam štiri razrede ljudske šole šentviške; po poklicu sem mornar, sluga, težak in monter, kar hočete; govorim in pišem slovensko, angleško in nemško, govorim pa tudi še srbohrvaščino in italijanščino. Živel sem doslej v inozemstvu in prišel v Avstrijo — preko morja — 23. januarja 1917.

V dunajskem parku meseca julija 1917.

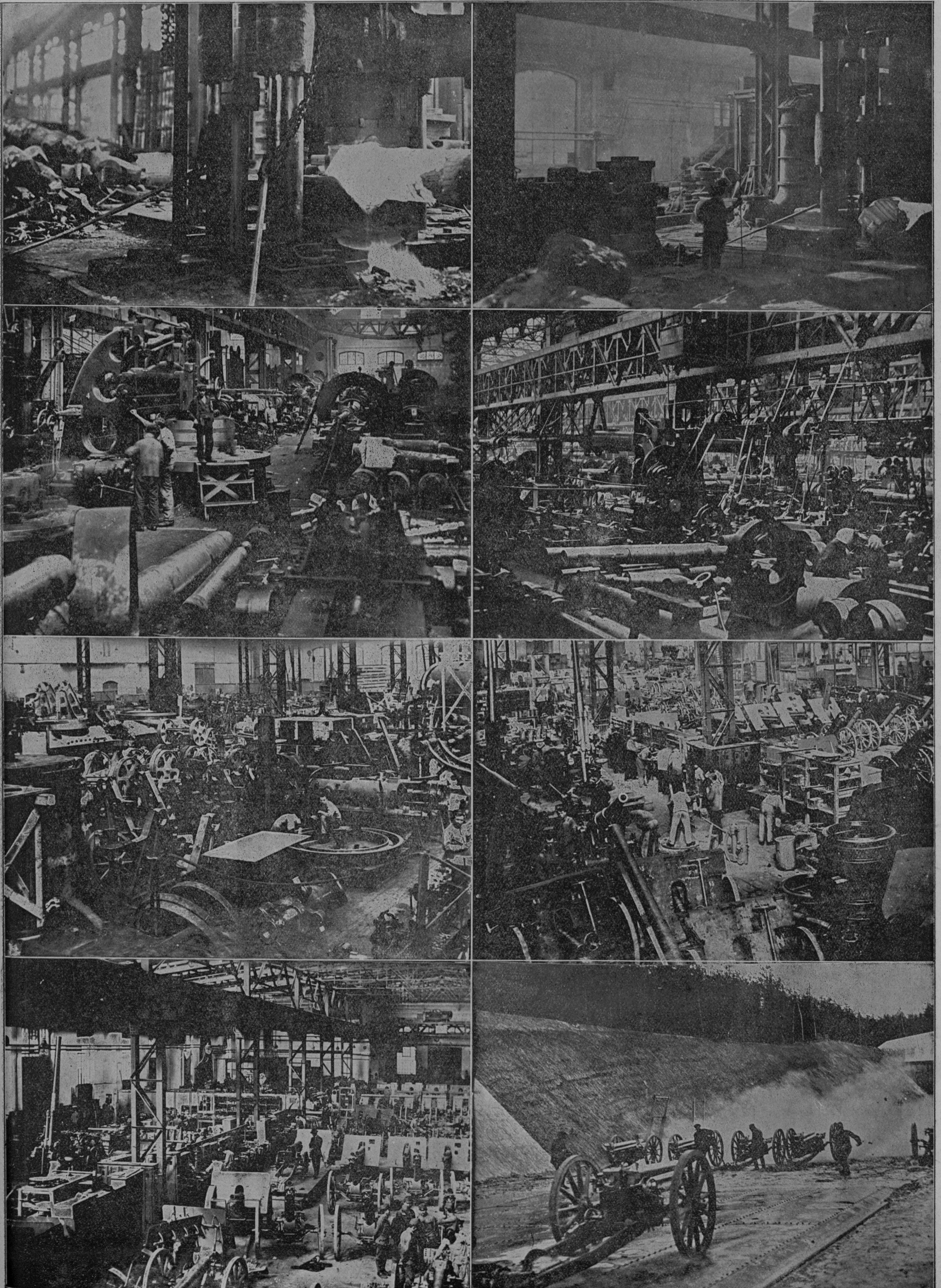
Procesija o Svetem Telesu na Dunaju se pomika preko „Trga junakov“ k cesarskemu dvoru.

Prvič sem zapustil svojo domovino leta 1908. Šel sem z drugimi na delo v vestfalske rudnike; delal sem v Stargarde, kjer mi pa ni ugajalo; zato sem odšel v severno Nemčijo, v bližino mesteca Walsdorf, kjer sem delal na kmečkem posestvu, toda ne, kakor doma, marveč s stroji, in vozil vsako jutro voziček z mlekom v mesto. Koncem l. 1911 sem se vrnil domov, kjer me je pa strpelo le nekaj tednov. Začetkom l. 1912 sem se odpravil v Trst. Tam sem vstopil za težaka na krov neke ladje, katere ime sem pozabil. S to ladjo sem se odpeljal v Benetke.

V Benetkah mi je ugajalo. Zato se mi ni ljubilo nazaj na krov. Oglelal sem si mesto, medtem se mi je parnik odpeljal. Mahnil sem jo v Verono, kjer sem ostal 6 tednov. Dobil sem namreč mesto hotelskega vratarja, ker sem govoril — ruski, (namreč slovensko!) in pa nemško; hotel je bil nemški in gostje večinoma tudi. Hrana in obleka me nista stala nič, zaslužek pa je bil dober. Naučil sem se italijanski in si prihranil mnogo denarja, s katerim sem se napotil naprej ter si ogledal kar zaporedoma vso Italijo, Genevo, Livorno, Palermo, Catanijo, Messino, Bari. V Bari sem postal zopet ladijski težak na avstrijskem parniku, s katerim sem se vrnil zopet v Trst. Italije sem imel dovolj. Videl sem jo, naučil se njenega jezika, — pa naprej.

Iz Trsta sem se peljal na parniku „Trieste“ avstrijskega Loyda za božič 1912 v Dalmacijo, od tam nazaj v Trst in brž po novem letu 1913 kot „delavec na krovu“ (giovani di coperta) z istim parnikom v Port Said. Tam sem vstopil v montersko šolo, ki jo je ustanovila Anglo-Egyptian Oilfeld Co. Angleškega jezika sem se priučil skoraj igranje. V šoli sem bil tri mesece. Ko se mi je pa zdelo, da znam dovolj, nisem čakal izpitov, marveč šel aprila 1913 z angleško ladjo „Osterley“ v Indijo. Koncem aprila 1913 smo pristali v Colombo, od tam sem se peljal v Freemantel v zapadni Avstraliji. V Freemantlu sem ostal 6 mesecev. Tam je nabiral neki agent delavce za zlate rudnike; temu sem pomagal pri delu za dobro mezdo. Poznanje slovenščine mi je izborno služilo pri Slovencih, Srbohrvatih in Rusih, tudi Poljakih in Bolgarih; teh je bilo precej tam, zlati pa Srbohrvatov in Rusov; razven tega sta mi dobro služila italijanščina in nemščina, čeprav zadnja najmanj, ker govorim ta jezik v južnoštajerskem dialektu, ki se mu povod smejejo.

(Dalje prih.)

V Škodovi tovarni tik Plzna na Češkem. Največja naša tovarna topov, granat, min i. dr., ki zalaga ne le našo armado, nego pomaga tudi nemški, bolgarski in turški vojski. Tekom treh let vojne se je ta tovarna razširila v celo mesto, kjer dela več tisoč mož in žensk noč in dan. (Z leve na desno): 1 in 2. Kovačnica topov, kjer se kovinska masa pod tlakom 1500 ton stiska in prekuje. 3. Livarna, kjer se vlivajo cevi in drugi deli topov. 4. Strugarna, kjer se cevi in drugi deli stružijo in brusijo. 5 in 6. Montovna, kjer se topovi montirajo in sestavljajo. 7. Skladišče topov. 8. Strelišče, kjer se novi topovi preskušajo s streljanjem.

Amsterdam, glavno mesto Nizozemske, ki je zgrajeno kakor Benetke na več otokih v morju. Tukaj je živel v pregnanstvu in umrl slavni češki filozof, pedagog Jan Amos Komensky. Dne 2. t. m. zvečer so se vršili v Amsterdamu veliki izgredi zaradi pomanjkanja krompirja in zelenjave. Več tisoč oseb je plenilo po mestu, gradili so barikade in policija je streljala. Končno je vojaštvo siloma napravilo red. Izgredi so bili tudi proti vladi, ki je bajè Nemčiji preveč prijazna. Opozicija hoče vlado nadomestiti z novo vlado, ki bi šla z entento.

Cesarska milost.

Že dolgo hrepeneče pričakovano solnce je prodrlo grozno temo, ki je zavijala državo: cesar je o priliki godu cesarjeviča Otona proglasil splošno pomiloščenje za vse politične obsojence.

„Na mesto politike sovraštva in maščevalnosti mora nastopiti povsod politika spravljivosti!“ je pisal cesar Karel svoji sedanji vladi. V znamenju te spravljivosti hočem zagrniti zaveso pozabljenja preko vseh obžalovanja vrednih političnih zmot. Gre za to, da se pogumno in modro ter z obojestransko sporazumnostjo zadovolje želje narodov. Opuščam torej po civilnih in vojaških sodiščih prisojene kazni osebam, ki so bile obsojene zaradi veleizdaje, žaljenja Veličanstva in članov cesarske hiše, motenja javnega miru, vstaje, upora proti sodiščem ali javnim oblastem ter sličnih kaznivih dejanj oziroma njih podpiranja.“

Izrečene sodbe se ne proglase za neveljavne, le prisvojene kazni se odpuste ali pa se preiskave ustavijo. Izvzete iz te velikodušne milosti so le osebe, ki so se umaknile preko državne meje ali so prešle k sovražnikom. S kaznijo obenem je plemeniti cesar odpustil tudi posledice obsodb. Izrečno naglašaja vladar, da izraža s splošno amnestijo svojo zahvalo armadi in narodom za uspešno odbitje poslednje laške ofenzive.

Zedinjene češke in jugoslovanske stranke so takoj izrekle cesarju za veliko milost svojo vročo zahvalo. Tudi Poljaki in romanske ter nemške socialistične stranke so izrazile svoje zadoščenje in veselje.

Na tisoče oseb je bilo obsojenih zaradi besed, izgovorjenih v hipni nevolji, v šali, pijanosti ali prepiru, ne da bi se zavedali, da so s tem postali krivi; mnogi so zagrešili dejanja, o katerih niso slutili, da so zločin. Koliko obupa je uničila cesarska milost, koliko solz obrisala, koliko življenj rešila! Zlasti so zadele obsodbe prebivalce baš onih krajev, kjer je divjala že itak vojna nevihta. Na Sedmograškem in Ti-

rolskem, na Primorskem, v Bukovini in Galiciji, a tudi na Češkem, Kranjskem in drugod je bilo mnogo nesrečnih rodbin. Vsi narodi so torej enako deležni visoke cesarske milosti.

Edino v nemški nacionalni zvezi so se našli državni poslanci, ki so s cesarsko amnestijo nezaovoljni, češ, da bo koristila predvsem Slovanom, zlasti Čehom. Nestrpni, zagrizeni ti ljudje nočejo poslušati cesarskega poziva: Dovolj sovraštva, hujskanja, ovanjanja, dovolj maščevalnosti! Začnimo s politiko pravičnosti, sprave, oduščanja, medsebojne ljubezni in spoštovanja! — Ne, ti politiki žive le od sovraštva in hujskanja; vislice in ječe so jim največja državniška modrost. „Še premalo so jih obesili!“ je kričal poslanec Heine, član te družbe.

Zato pa jih obsoja danes vsakdo, ki ima dobro srce in čisto vest, ki vidi v sodržavljanih svoje tovariše in brate in ki ve, da so vsi narodi enako trpeli med vojno ter se enako žrtvovali za državo na bojiščih in v zaledjih. Svet pa vidi danes, s kakšnimi elementi se morajo boriti Slovani za svoje človeške pravice. Stürgkh in Hochenburger sta bila tem politikom ideala, a nopa Avstrija zahteva drugih mož in drugih idealov.

Praški „Tagblatt“ piše: „Kar sta Stürgkh in Hochenburger zakrivila s svojimi naredbami, s katerimi sta civilne osebe izročila vojaškemu sodiščem, o tem nima javnost danes niti približnega pojma. Ta črna knjiga bo enkrat odprta na zgrajanje vseh. Državni zbor res ne more vrniti življenja mnogim žrtvam teh naredb, ne more zbuditi iz smrtne spanja obešencev in onih, ki so bili uničeni po ječah. Toda mora se pobrigati za to, da bodo krivci na vsak način najdeni in poklicani na odgovornost.“

Češki poslanec Winter je izjavil v državnem zboru: „Pomiloščenje ne more popraviti vseh krivic. Zato se morajo vojaške sodbe revidirati in dati po krivem obsojencem ne le zadoščenje, nego tudi odškodnina. Oni, ki so odgovorni za te izjemne naredbe, so prelomili zakone in svojo prisego, pa so tako sami postali državni zločinci . . .“

Tudi Slovenci smo pristrčno hvaležni za velikodušnost cesarjevo, a trdno smo prepričani, da dobe po krivem obsojeni ne le svojo osebno svobodo, nego tudi javno zadoščenje potom rednih sodišč ter odškodnino. Maščevalni nismo. Toda podli ovaduhi, ki so po krivici spravili nesrečnike pred vojaške sodnike, se bodo poslej kakor Kajni klatili po svetu, ker sodila jih bo vest, ki ne pozna nikdar nikjer pomiloščenja! Stürgkhovo ime pa ostane slavno na vse veke poleg Hérostratovega.

Opozarjamo na današnjo prilogo „Vabilo na naročbo“ ter prosimo, obnovite naročnino takoj. Opozarjajte svoje znance in prijatelje na „Tedenske Slike“ ter pridobivajte novih naročnikov!

Danski kralj se pelje s kolodvora v Kristijaniji na kraljevski grad, da obiše soseda — norveškega kralja.

Naša pehota je tekom vojne dobila majhne topiče, ki jih rabi v zakopih ter je treba za opravljanje topiča le troje mož.

Vojaški in delavski svet v Petrogradu.

(Glej sliko na strani 325.)

Po padcu carizma na Ruskem se je lotila ruskih vojakov in delavcev nekaka vrtoglavica sreče in svobode. Poleg vlade, državnega sveta, zemstev in dume se je ustanovil še vojaški in delavski svet, ki je povzročil mnogo zmešnjav in težkoč. Delavci, do nedavno brez svobode in vojaki, še pred kratkim slepo in nemo orodje, so začeli „vladati“, zborovati, sklepati resolucije, ki so se med sabo pobijale, ter zahtevati pretiranih reform. Delavci so sklepali, da bodo delali le 4 do 6 ur na dan! A plače se ne smejo znižati. Vojaki so sklepali, da bodo sami imenovali svoje častnike, neljube poveljnike pa odstranjali; vojaki naj nimajo več dolžnosti, častnike pozdravljati, nego naj jih pozdravljajo kvečjemu v službi. Vojaki so zapuščali trumoma strelske jarke in zakope ter brez dovoljenja odhajali domov ali pa na zborovanja. Dezerterji so plenili po vaseh in mestih. Povsod so jih lovili in zapirali. Celo vojnemu ministru Kerenskemu v obraz si je upal navaden vojak na fronti reči: „Nova ruska ofenziva bi bila neumnost. Če napademo sovražnika, bomo vsi poginili. Mrtvim pa ni treba ne svobode, ne zemlje. Zato moramo hitro skleniti mir!“ Kerenskij je ukazal, naj se tega vojaka izključi iz armade in pove povsod, da je bojzljivec.

Zaradi tega vojaškega in delavskega sveta je nastala na Ruskem anarhija, ki so jo hoteli izkoristiti anarhisti. Prvi se je prevelikemu vplivu delavstva uprlo kmetovalstvo, ki je sklepe vojnega in delavskega sveta zavrnilo in priznalo le ministrske odloke. A tudi kozaki in gardni polki so se izrekli za red ter enotno vlado, ki jo predstavljaj le ministrstvo. Po težkem trudu se je Kerenskemu posrečilo prisiliti armado zopet k disciplini in k novi ofenzivi. Toda vojaški in delavski svet še obstoja. Vsaka tovarna, ki šteje vsaj 500 delavcev, vsak polk po enega, petrograjska posadka, razna zborovanja na fronti itd. ima po enega zastopnika. V vojaškem in delavskem svetu vsega skupaj je okoli 3000 članov. Odbor šteje 90 članov, ki zastopajo tudi vse delavske stranke. Ta

odbor ima danes 2000 uradnikov, pisarjev i. dr.! V tem svetu se je sklenila ruska mirovna formula: brez aneksij (t. j. brez osvojitve novega ozemlja) in brez kontribucij (t. j. vojne odškodnine). Tej formuli pa sta se uprli najprej Francija in Anglija, za njima Rumunija in Italija. Gotovo je, da vpliv tega zelo mešanega sveta ponehuje, ker ruska vlada se oklepa dume (državnega zbora) in inteligence, zlasti pa gardnih polkov; zato pa ne bo več dolgo trajalo, da se ta delavski in vojaški svet umakne razsodnejšemu in praktičnejšemu svetu zares izbranih in sposobnih zastopnikov ruskega ljudstva. Potem se je tudi nadejati, da nastaneta v Rusiji red in disciplina, ki rodita končno — mir na fronti. Rusi so vojne v istini že davno naveličani ter ne sklenejo miru le zaradi pritiska Angležev in Francozov. Sedanja ruska ofenziva pa je pač zadnja.

Isti top v zakopu pred strelom. Naboj, ki ga drži vojak v desnici, je kakor debela smotka velik.

Poravnajte naročnino; kdor ne obnovi naročnine, mu ustavimo pošiljanje lista!

„Slovana“. 4. in 5. številka je izšla. Kakor marsičesa, tako je kriva vojska tudi tega, da se je ta dvojna številka „Slovana“ zakasnila. Tovarna namreč ni mogla pravočasno napraviti papirja. Zdaj ga imamo dovolj za vse leto in izideta prihodnji dve številki (6. in 7.) v začetku avgusta in naslednje potem redno.

Sprejemamo še nove naročnike in vabimo najljudneje na naročbo. Pridobivajte novih naročnikov, širite „Slovana“! Prva številka „Slovana“, ki je pošla, bo kmalu natisnjena in jo pošljemo takoj po izidu vsem onim naročnikom, ki je še niso prejeli. Tudi vsem novim naročnikom bomo še lahko postregli z vsemi letošnjimi številkami.

Upravništvo „Slovana“.

Naročite in razširjajte „Tedenske Slike“! Pridobivajte novih naročnikov! Čim več bo naročnikov, tem boljši bo list. Zrno do zrna... Kamen do kamna...

Razne vesti.

Prehranjevalni urad je skrčil nedavno dnevno množino dobave moke in kruha od 200 gramov na 175 gramov za osebo; za osebe za težko delo pa od 300 na 250 gramov. Ta naredba nima praktičnega pomena, ker se karte že itak malokje honorirajo v celoti. Ob sedanjem nedostajanju živil, je pa to tudi sicer prevelika omejitev, ki zadene občutno zlasti neimovite in delovne sloje.

Velika demonstracija v Budapešti. Prva demonstracija, ki se je vršila pred par tedni za volilno pravico v Budapešti, je sijajno uspela. Dne 27. junija se je demonstracija ponovila. Nad 20.000 ljudi je demonstriralo za volilno reformo in proti Tiszovi stranki. Na dvorišču mestne hiše so priredili shod. po shodu so se demonstracije nadaljevale. Demonstrantje so pobili mnogo šip in razdejali mnogo trgovin. Demonstraciji so se pridružili elementi, ki so uprizorili izgrede.

Naši mesarji za fronto razrezujejo ubito govedo za takojšnjo uporabo.

Mezdno gibanje železničarjev v Mari-boru. V četrtek dne 28. junija so delavci v delavnicah južne železnice ob 3. popoldne zapustili delavnice in odšli v sprevodu pred okrajno glavarstvo, da povedo svoje želje nadrejeni oblasti in železniški upravi. Povod tej nenadni demonstraciji je dalo dejstvo, da je aprovizacija potom živilskih skladišč skoro popolnoma odrekla. Draginske doklade, ki jih dobiva delavstvo, so smešno nizke. V torek so dobili ti delavci v živilskem skladišču popolnoma neužitno moko. Že prej so zaupniki večkrat intervenirali pri upravi, pa ni dosti zaleglo. Slaba moka za drag denar jih je tako razburila, da so sklenili predložiti svoje zahteve okrajnemu glavarstvu. Storili so to popolnoma soglasno. Sprevodu se je pridružilo tudi mnogo žena. Deputacija zaupnikov je šla k namestniškemu svetniku in mu obširno navedla pritožbe delavstva. Namestniški svetnik je obljubil svojo pomoč in zagotovil, da naj se delavstvo zanese, da se bodo njega pritožbe upoštevale. Demonstracija je vzbudila v mestu veliko pozornost, zlasti tudi vzorni sprevod. Demonstracija je bila tudi opomin, da treba delavstvu pomoči, ker je njega delovna sila že silno opešala.

V državnem zboru avstrijskem je povzročila amnestija političnih preganjancev popolnoma nejasno situacijo. Nemci se odvrtaajo od sedanje vlade, češ, da ji ne zapajo.

Proti § 14. Ustavni in justični odsek je predložil državnemu zboru dva predloga proti naredbam po § 14, in sicer proti oni glede odprave porotnih sodišč in pa proti onima, s katerima se podreja civilne osebe vojaškemu sodiščem.

Vklepanje vojakov odpravljeno. Dne 2. marca t. l. je avstrijski cesar odpravil privezovanje vojakov, z ukazom z dne 19. junija 1917 pa je odpravil tudi vklepanje (špange). Te kazni so bile resnično barbarske.

Razburjenje, žalost, slabi spomini in skrbi so dostikrat vzroki hudega glavobola. Svetujemo v takih slučajih, nalahko obdrniti čelo in s Fellerjevim dobro-dišečim, bolečine odpravljajočim rastlinskim esenčnim fluidom z zn. „Elsa-fluid“. Učinkuje izredno blagodejno in osvežujoče. Predvojne cene: 12 steklenic franko za samo 6 kron pošlje lekarnar E. V. Feller, Stubica, Elsa-trg št. 280 (Hrvatsko). Priporoča to mnogo zdravnikov. Mnogo čez 100.000 zahvalnih pism. Vedno naj bi bilo v hiši. Zamore se obenem Fellerjeve milo odvajajoče Rhabarbara-krogeljice z zn. „Elsa-krogeljice, 6 škatlic franko za samo 4 K h naročiti.

Roman

„Beg za milijoni“

začnemo priobčevati v prihodnji številki.

„Tedske Slike“ so najbolj zanimivo in poučen slovenski ilustriran tednik. Priobčujemo vsak teden obilo slik in poročila z raznih bojišč ter o vseh važnejših aktualnih dogodkih.

„Tedske Slike“ stanejo celoletno 15 K, polletno 7-50 K, četrtletno 3-80 K. Posamezne številke se dobivajo po trafikah, knjigarnah in na kolodvorih izvod po 30 vinarjev.

Zahtevajte povsod „Tedske Slike!“
Naročite si „Tedske Slike!“
Priporočajte jih svojim znancem in prijateljem!

Darujte za Rdeči križ!

Potrdila istovetnosti

izvršene po najnovšem predpisu dobe občine v tiskarni Drag. Hribarja v Ljubljani, Dunajska c. 9

„Morana“

je pripoznana kot najboljšo sredstvo proti ušivemu mrčesu, stenicom in drugi golazni. Izvrstno sredstvo je proti hrastam in vsaki drugi kožni bolezni. Cena liter 5 K.

Zaloga: **Skrinjar** Trst, Via Castaldi 4, I.

XV. letnik

priobčuje pesmi, romane, novele, povesti in razprave **najboljših slovenskih pesnikov, pisateljev in znanstvenikov.**

Vsaka številka „SLOVANA“ ima po 1 do 2 eno- in večbarvni umetniški prilogi, reprodukcije del najboljših slikarjev oziroma kiparjev ter portrete pisateljev in umetnikov.

Naročnina za „SLOVANA“ znaša za vse leto 12 K, pol leta 6 K, za dijake vse leto 10 K, za pol leta 5 K. Naročite „SLOVANA“ takoj!

Naslov: „SLOVAN“ - Ljubljana, Dunajska cesta 9.

Najlepše darilo za ranjene vojake in druge

je knjiga:

Florijan (Cvetko) Golar:
KMEČKE POVESTI

Knjiga vsebuje: 1.) Lovec Klemen. — 2.) Lenčica in zmaj. — 3.) O hudem kovaču. — 4.) Pastirska ljubezen. — 5.) Katrica in hudci. — 6.) V leščevju. — 7.) Dve nevesti.

Elegantno vezana stane K 3-50
Razpošilja upravništvo
„TEDENSKIH SLIK“ v Ljubljani,
Frančiškanska ulica 10/1.

Dobra, zanimiva knjiga je najboljši prijatelj! - Naročite takoj!

Framydol je sredstvo za pomlajenje las ki rdeče, svetle in sive lase in brado za trajno temno barva. 1 steklenica s poštnino vred stane K 270.

Rydyol je rožnata voda, ki živo pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštnino vred K 245. Povzetje 55 vinarjev več. Naslov za naročila:

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

Odlikovano na razstavi v Radovljici leta 1904 s častno diplomo in svetinjo I. vrste.

BRINJEVEC, HRUŠEVEC in SLIVOVKO

najfinejše vrste, posebno priporočljivo proti kužnim boleznim, se dobi pri Gabrijelu Eržen, Zapuže pošta Begunje pri Lescah, Kranjsko.

Cene zmerne.

Za pristnost se jamči.

Razpošiljam tujo novo kisloto vodo "Sliva" vrelec za brizganc (Spritzer) in namizno ter zdravilno slatino.

VINO belo in rudeče

od 65 l naprej razpošilja po povzetju

A. OSET, pošta Guštanj,
Koroško.

Kupim vse vrste stare in nove zamške od kisle vode in vse vrste sode za vino in sadjevec.

Priporoča se
:: umetna knjigoveznica ::

IVAN JAKOPIČ

::: LJUBLJANA. :::

Mazilo za lase

varstvena znamka Netopir

napravi g. Ana Križaj v Spodnji Šiški št. 222 pri Ljubljani. Dobi se v Kolodvorski ulici 200 ali pa v trafikli pri farni cerkvi. V 3 tednih zrastejo najlepše lase. Steklenica po 4 in 5 K. Pošilja se tudi po pošti. Izborno sredstvo za rast las. — **Za gotovost se jamči.** — **Zadostuje steklenica.** — Spričevala na razpolago.

V zalogi je še nekaj izvodov albuma 'LEPA NAŠA DOMOVINA'

I. zvezek: **Kranjska v podobah** vsebuje osem krasnih trobarvnih reprodukcij in sicer:

Ljubljana. - Kamniške planine. - Bled. - Vintgar. - Bohinjsko jezero. - Belopeško jezero. - Postojna. - Predjamski grad.

Album ima poleg slik tudi kratek opis dotičnega kraja v slovenskem, nemškem, češkem in laškem jeziku. Je torej primerno darilo vojakom in drugim. — **Cena s poštnino vred 2 K.**

Naročite takoj, dokler je še kaj zaloge v upravištvu „TEDENSKE SLIKE“ v Ljubljani.

Zamaške

nove in stare, kupi vsako množino trrdka
Ljubljanska industrija probkovich zamaškov
JELAČIN & KO. LJUBLJANA

500 kron

Vam plačam, ako moj odstranjevalec korenin „Ria balzam“ ne odstrani brez bolečin Vaših kurjih očes, bradavic in žuljev v treh dneh. Cena za jeden lonček z janstvenim listom K 175, 3 lončki K 450, 6 lončkov K 750. Na stotine zahvalnih in priznalnih pisem.

Kemeny, Kaschau (Kassa) I. poštni predal 12/309 (Ogrsko).

Zahtevajte slovenski cenik! — naslov za pisma: JOS. PETELINC, Ljubljana.

Priporoča se trrdka

JOS. PETELINC

::: tovarniška za'oga šivalnih strojev. :::

Sfrojli v raznih opre mah in sistemih, priproste kakor luksus opreme vedno v zalogi. Pouk o umetnem vezenju brezplačen.

LJUBLJANA, blizu frančiškanskega mostu levo ob vodi, 3. hiša

10 letna pismena garancija

10 letna pismena garancija

Kmetska posojilnica

r. z. z. n. z.

obrestuje hranilne vloge po

Hranilnih vlog triindvajset milijonov. Popolnoma varno

4 1 0 / 4 0

Ljubljanske okolice

v Ljubljani

brez vsakršnega odbitka.

naložen denar. Rezervni zaklad: Milijon kron.

Tiskovine vseh vrst

kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, vabila, vsprede, tabele, račune, kuverte in pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice itd. natisne lično in cen

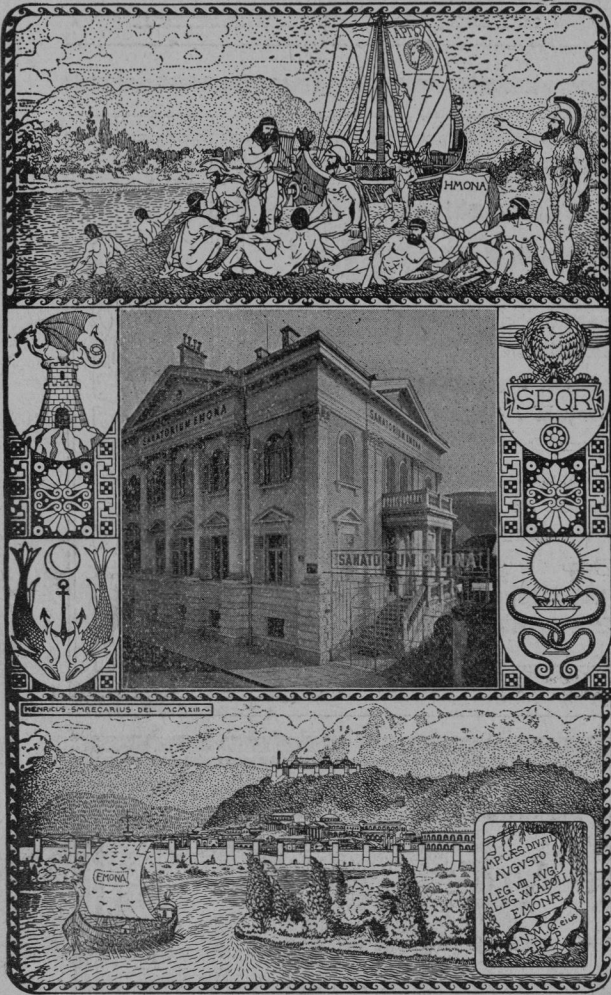
tiskarna DRAGOTIN HRIBAR

v Ljubljani, Dunajska cesta št. 9

CRESCES
FORTIS

SANATORIUM EMONA
ZA NOTRANJE IN KIRURGIČNE BOLEZNI.
PORODNIŠNICA.

LJUBLJANA, KOMENSKEGA ULICA 4
SEF-ZDRAVNIK PRIMARJ DR. FR. DERGANČ

Selenburgova ulica 1
(zraven trgovine Tičar)

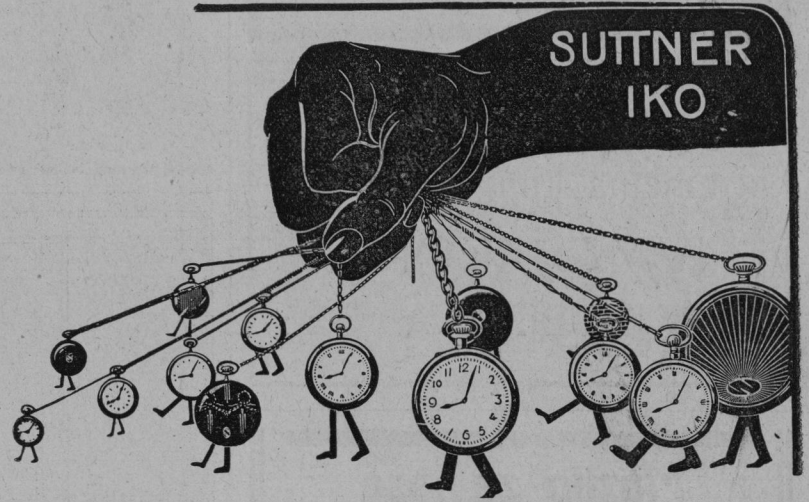
Specijalna trgovina bluz

Antonija Sitar

Obiskujte „Kino Central“

v deželnem gledališču

Krasna darila!

Dobro „IKO“ uro

vsak občuduje in zaželi, kajti ona je

≡ **mojstrsko delo urarske umetnosti!** ≡

Razpošilja se po povzetju, — Neugajajoče zamenjam!

Velika izbira ur, verižic, prstanov, lepoticja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,

katerega zahtevajte zastoj in poštnine prosto.

:: Vse ure so natančno preizkušene ::

- Št. 99410 Kovinasta anker Roskopf ura K 12 40
- št. 99449 Roskopf ura, grav. močna, 2 pokrova K 16 80
- št. 99600 Radijska žepna ura ponoči sveteča K 16 20
- št. 99865 Kovinasta verižica K 1 60
- št. 99645 Uhani ameriški double zlato K 3 40
- št. 99022 Srebr. rožni venec K 9 50

Lastna znamka „IKO“ svetovnoznana.

Lastna protokolirana tovarna ur v Švici.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner samo v Ljubljani št. 5

Nobene podružnice. Svetovnoznana radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

:: Delniška glavica 8,000.000 kron. :: **STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.** :: Rezervni fondi okroglo 1,000.000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje najugodnejše.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3 80, 1/2 leta K 7 50, celo leto K 15 —; za Nemčijo: 1/4 leta K 5 —, 1/2 leta K 10 — celo leto K 20 —; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 24 —. Za ameriko letno 5 dolarjev.

Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, I.nadstropje